

Sygn. akt III A Ua 1037/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisława Kubica
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter (spr.) SSA Barbara Staśkiewicz
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku C. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 11 czerwca 2012 r. sygn. akt IX U 457/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że odwołanie oddala,

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120,- złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11.VI.2012 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu zmienił decyzję ZUS-u z dnia 15.II.2012 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy C. K. prawo do emerytury od 4.I.2012 r.

Sąd ustalił, że wnioskodawca, ur. (...), w dniu 4.I.2012 r. wystąpił o emeryturę wcześniejszą. Wykazał staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat. Wnioskodawca nadal od 1.X.1985 r. pozostaje w zatrudnieniu w (...) S.A. we W.. W okresie od 8.V.1975 r. do 30.IX.1985 r. pracował w (...) w O.. Po przeszkoleniu od 19.III.1983 r. do 28.VI.1983 r. uzyskał uprawnienia spawalnicze. Od 29.VI.1983 r. do 30.IX.1985 r. wnioskodawca pracował jako spawacz. W

(...)zajmował się montażem i demontażem maszyn rolniczych, wykonywał też wiaty stalowe. Spawał konstrukcje stalowe i ich zadaszania. Stosował metodę gazową i łukową.

Organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na brak rozwiązania stosunku z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustalania prawa do emerytury. Nie udokumentował też do 1.I.1999 r. – 15 lat pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Po dokonaniu powyższych ustaleń Sąd I instancji stwierdził, że czyniąc je w zakresie pracy wnioskodawcy w (...) w O. filia G. pominął okoliczność, że wnioskodawca nie rozwiązał stosunku pracy i nadal pozostaje w zatrudnieniu. Nie spełnił zatem wnioskodawca jednej z przesłanek z art. 184 ustawy z dnia 17.XII.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i nie ma prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd nie był władny czynić ustalenia co do wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach, skoro jedna z przesłanek (brak rozwiązania stosunku pracy) nie została spełniona.

Apelacją powyższy wyrok zaskarżyła strona pozwana zarzucając naruszenie prawa materialnego. Wniosła o zmianę wyroku i oddalenie odwołania. Podniosła, że świadczenie emerytalne wnioskodawcy przyznano bez podstawy prawnej. Wnioskodawca nie udowodnił wszystkich warunków niezbędnych do jego przyznania, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17.XII.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, tj. nie rozwiązał stosunku pracy do dnia wyrokowania. Zatem w dniu zgłoszenia wniosku o emeryturę i w dacie wydawania decyzji pozostawał w stosunku pracy. Już z tych względów emerytura mu nie przysługuje.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja jest zasadna.

Wnioskodawca z uwagi na osiągnięty wiek (60 lat) dochodził emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Jego uprawnienia do tego świadczenia należy oceniać w oparciu o art. 184 ustawy z dnia 17.XII.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zmian.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7.II.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zmian.).

Emerytura wcześniejsza w oparciu o art. 184 w/w ustawy przysługuje po spełnieniu łącznie wszystkich warunków w tym przepisie wskazanych, tj. osiągnięcie wieku emerytalnego – 60 lat dla mężczyzn, wykazania na dzień 1.I.1999 r. okresów składkowych i nieskładkowych wynoszących 25 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Wnioskodawca nie rozwiązał stosunku pracy, nadal pozostaje w zatrudnieniu na czas nieokreślony w (...) W. od 1.X.1985 r. (w dacie wyrokowania przez Sąd Apelacyjny również pozostawał w zatrudnieniu, w tym zakresie nic się w sytuacji wnioskodawcy nie zmieniło). Nie spełnił on zatem jednego z niezbędnych warunków do przyznania mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W tej sytuacji nie było podstaw, aby żądanie wnioskodawcy mogło być uwzględnione.

Organ rentowy zarzuca też, że wnioskodawca udowodnił tylko 13 lat 7 miesięcy i 23 dni okresów pracy w warunkach szczególnych, zamiast wymaganych przepisem 15 lat takiej pracy.

Jednakże – jak to słusznie zauważył Sąd Okręgowy – w sytuacji, gdy wnioskodawca nie rozwiązał stosunku pracy, bezprzedmiotowe było ustalanie czy taką pracę wykonywał w rozmiarze wymaganym do przyznania świadczenia (tj. 15 lat). Sąd w sprawach z ubezpieczeń społecznych nie jest władny do czynienia ustaleń w oderwaniu od rozstrzygnięcia o konkretnym żądaniu: prawo do renty, emerytury, innych świadczeń z ubezpieczenia społecznego (art. 476 § 2 kpc).

W sytuacji wnioskodawcy, zaskarżoną decyzją ZUS odmówił mu świadczenia, tj. emerytury i Sąd mógł tylko badać, czy takie prawo wnioskodawcy przysługuje, czy też nie. Skoro wnioskodawca nie spełnił jednej z przesłanek niezbędnych do przyznania emerytury, tj. nie rozwiązał stosunku pracy, już z tego względu emerytura mu nie przysługuje i o tym rozstrzygał organ rentowy w zaskarżonej decyzji.

Z uwagi na powyższe należało orzec, jak w sentencji, na mocy art. 386 § 1 kpc.